

VLISSINGSCHE

COURANT.

Dingsdag

3. December.

De uitgave dezer Courant geschiedt des Dingsdags, Donnerdags en Zaterdag. De prijs van het Abonnement, voor drie maanden, is f 2.25, en franco per post f 2.50. De Advertentie worden op ongezegeld papier te worden ingeleverd. Dezelve worden gerekend tegen 20 ct. de regel, uitgezonderd Huwelijks-, Geboorte- en Doodbestedingen, waarvan de prijs, van tot 6 regels, is f 1.20, en voor iedere regel daarboven 20 ct.; behalve het, voor elke Advertentie, aan het Rijk verschuldigde Zegelregt van 35 ct. Brieven enz., franco.

Opoffering voor het Vaderland.

De natie, die zich, hooger gunstig voor de toekomst, onzer natie, dat zoveel stemmen zich geven, voorale hoofden zich bezig houden, en zoveel leden van verschillende tijden vinden, om ons te redden uit de financiële crisis, waarin wij, door te poraken dan ook, gebracht zijn.

Hij wijst toch, dat de natie de gehele zorg daar niet aan de regering en de vertegenwoordiging wil laten, dat zij zelf, ook van haren kant daaraan medewerken, en het zou ondenkbaar zijn, die poging, als een ongepaste bemoeijng te beschouwen en alve met koelheid of verachting terug te stooten.

Eene poging, als de hier boven door ons bedoelde, en wij weder in een ingezonden Stuk, opgenomen in H. B. van den 28 Nov. II.

Wat daarbij gedane voorstel zou de strekking hebben, hen, die ryk syn, en daarenboven hooge bezoldigen van den lande, genieten, gelegenheid te geven, op eene doorslaande wijs van hunne vaderlandsche dien blijken, door namelijk hunne betrekkingen, gedurende eenige (b. v. tien) jaren, zonder ander loon, waaraan, dan dat hetwelk de dankbaarheid der Natie, en zelfbewustheid van het Vaderland uit eene oris ge hebben, aan elk welgeplaatst hart schenken moet.

Dat overigens de Natie zoude weten, wien zij, welk eene edele handelwijze zoude te danken en te loven hebben, zouden er penningen aan deze vaderlandse zaak werden uitgekeerd, wat welk de eer en hetwelk de aanzien zouden worden zijn, als antwoord aan de orde van den Nederlandschen Leeuw te toekeend.

Zou ook worden gezorgd, dat 's lands geschiedrol de van voor de nakomelingschap bewaarde van hen die vaderland in den nood op zulk eene edelaardige wijze te hulp gekomen.

Wijgeen zal wellicht bij de lezing van dit voorstel glimlende de schouders ophalen en aan Utopia denken, voor ons vinden in dit plan zoveel hersenschimmig.

Wij zegge toch b. v. niet: *het eigenbelang* zal bij de natie te sterk zijn, om eene zoo edele handelwijze door te zien verwezenlijkt. Dat eigenbelang zou integendeel dringender kunnen vorderen, dat zij zoo en niet anders handelden. Wie toch zou wel het meeste te lijden hebben, wanneer eens, ten gevolge der te hooge lasten der berooidheid van ons financieel-wezen, het staatsgebed aan het waggelen geraakte? Wie heeft er wel het belang bij, dat politieke of financiële schokken voortgekomen, zou niet zij, die daarbij het leed te verliezen hebben?

Het er 25 jaren zijn voorbijgegaan, gedurende welke er voor de ryken en de hooge bezoldigden eene zoo veelgegeefte bestond, om, op onderscheidingen en bij verschillende gelegenheden, hun vermogen en angereijden, schijnt het wel eenige opoffering te zijn, het rustig genot en het onverminderd blijven van dat vermogen, voor zich zelve en kinderen, te verzekeren. En waardoor zal dit bezwaarlijk worden, dan door op eene krachtige wijze de Lands crediet te stijven en de lasten voor de Natie te makken?

Wanneer kan er rust, orde en stabiliteit worden te geven; en de opoffering blijft toch niet in het ongewoon voortduren.

Wanneer kwam er slechts eenmaal eene wet tot stand, die geest van het door ons bedoelde voorstel, al behoort zij slechts: "dat de ambtenaren, om den Staat gedurende eenige jaren onbezoldigd te dienen, door het Vaderland met dankbaarheid zouden worden aangemoedigd; en dat, ten blijke dier dankbaarheid, deze en onderscheidingen zouden worden toegekend."

Dunkt ons, zou het eergevoel bij vele rijken en geenen sterk genoeg werken, om hen tot zoodanige aanjagen te doen behelpten.

Wie toch zou gaarne, bij zijne medeburgers als ryk en staande, willen voortgaan, bij het bestaan van eene wet, het genot van hooge bezoldigingen te genieten, terwijl andere van zijns gelijken, of

beneden hem in vermogen, daarvan op eene edelmoedige wijze, ter heere van het vaderland, afstand deden?

Wie zou, bij de jaarlijkse openbare beëindigingen der Staten-Generaal, en een daarbij te doen verslag door de Regering van de personen, welke zich op die wijze jegens den Staat verdienstelijk hadden gemaakt, zijnen naam op de lijst dier mannen willen zien ontbreken, wanneer ieder zijder medeburgers wist, dat hij, volgens zijnen rijkdom, daarop behoorde voor te komen?

Zou het hem niet zijn, als laze hij op het gelaat van elk medeburger, die hem ontmoette de beschuldiging: *gij zijt een lazzachtige, een vrek?*

Gewis het eergevoel zou hier eene zeer gewichtige rol spelen.

Maar bovendien zou er voor hem, die zich daarover een zette, wel gegrondde hoop bestaan, dat hij de vruchten hiervan lang zou genieten?

Zouden er niet vele rijken zijn, welke geens posten bekledende, alleen uit zuicht, om den Staat onbezoldigd te dienen, zich daartoe aanboden? En wanneer nu daar onder even bekwaame en geschikte menschen gevonden werden, zou men dan niet mogen verwachten, dat alleen maar de vrees, dat aan zulke menschen de voorkeur zou kunnen gegeven worden en aan de loontrekkende een eervol ontslag zou worden uitgereikt, of althans bij herverkiezingen of benoemingen op hen geen regard zou worden geslagen, — dat die vrees, zeggen wij, zou uitwerken, hetgeen niet door een edeler beginsel had kunnen worden te weeg gebracht?

De minder rijken, het kon, wij erkennen het, voor hen pijnlijk zijn, niet te kunnen doen wat anderen vermoogen, en dat daarom ofschoon in gelijke betrekking geplaatst, aan hen eene onderscheiding moest ontgaan, welke aan hunne meer bemiddelde ambtsbroeders in het openbaar te beurt viel.

Wij willen hier herinneren aan het penninkske der weduwe, hetwelk nogtans aangenamer was in het allesoverziend oog, dan de ruimere giften, door anderen geschenken.

Zoo zou het ook met de opofferingen der minder rijken zijn moeten. Het oog van den Staat, hetwelk die opofferingen overzag, zou de waarde derzelve moeten bepalen, en een, (zelfs gering) gedeelte oener genoten wordende bezoldiging, op het altaar des Vaderlands geofferd, zou waar het zulke verdiende, voor het oog der Natie en der nakomelingschap gelijke onderscheiding en gelijke erkentelijkheid moeten worden waardig geschat, als de algeheele opoffering door de rijkere.

Neen, wij herhalen zulks, het is geen utopiaanschen denkbeeld, hetwelk de schrijver van het bedoelde artikel aan de beoordeeling der Natie onderwerpt. Het bewijst veel meer van zijn vertrouwen op de vaderlandsche en het doorzicht van de door rijkdom gezegende klasse in Nederland, van zijn helder vooruitzien in de toekomst die ons verheid, en van de gegrondheid van het door hem gedane onderzoek, nopens de middelen, welke als de meest geschikte moeten worden beschouwd, om ons die toekomst met gerustheid te kunnen doen te gemoet gaan.

Van daar aanzien wij ook geen hogenblik, om de ernstige overweging van hetzelfde aan allen, volker stand hun zou kunnen in staat stellen om tot de verwezenlijking daar van mede te werken, aan te bevelen.

Op de reductie der te hooge bezoldigingen, mede in dat voorstel aangeoord, hopen wij bij nadere gelegenheid terug te komen.

Nieuwstijdingen.

DUITSCHLAND.

FRANKFURT, den 25. November. De hantscherif, welke den 25. dier met groote plechtigheid te Konstantinopel is afgekondigd, is van zeer belangrijken inhoud.

Sedert ruim honderd en vijftig jaren, dus wordt in de inleiding gezegd, is men in het Ottomaansche Rijk van de geheiligde voorschriften der aloude wetten afgeweken, en dien ten gevolge hebben de voormelde "kracht" en welvaart voor zwakheid en verarming plaats gekregen.

De overweging hiervan, zegt de Sultan, heeft hem, van den dag zijner troonsbestijging af, op de verbetering van den toestand der provincien en op de verlichting der laien zijner volkeren bedacht. De ligging der landen, de vruchtbaarheid van den grond, het gezond verstand der bewoners, geven de over-

tuiging dat, wanneer de geschikte middelen aangewend worden, het land binnen eenige jaren bloeiend zal zijn.

Bij de nieuwe beschikkingen, die tot verbetering van het land leiden, moeten inzonderheid drie punten in het oog gehouden worden: 1. de waarborgen, welke de onderdanen voor de volkomen zekerheid van hun leven, hunne eer en bezittingen ontvangen; 2. eene geregelde wijze van uitschrijving en inloop der belastingen; en 3. eene regelmatigte wijze van verving der soldaten en eene betere bepaling van hunnen diensttijd.

Men meldt uit Hannover dd. 24 November: De rust en stilte, welke op dit oogenblik ten aanzien onzer constitutie-taak heerscht, moet gemaats beschouwd worden als eene vermindering van belangstelling bij dezelve. Integendeel kan men verzekeren dat deze belangstelling, in weerwil der stilte, voortdurend toeneemt. Als de oproeping tot nieuws keuzen of eene andere gelegenheid verschoot, waarbij de stemming zich licht geven kan, zou zat het blijken dat deze rust geene onverschilligheid is. Het kabinet, hetwelk zich in het algemeen aangaande den geest des lands illusies maakt en anderen poogt op te dringen, schijnt zich trouwens te verbeelden, dat na de proclamatie van 10 September alle tegenstand opgehouden heeft, of alomts inslapen zal; doch het aantal vervolgingen, welke het nog dagelijks doet aanvangen, vermeerderen de ontevredenheid aanmerkelijk.

— Te Karlsruhe wordt de uitgave aangekondigd eener Courant voor jonge Duitsche vrouwen, waarvan sekere advocaat, *Achert* de redactie op zich genomen heeft. Hij heeft tot motto de woorden van *Schiller* gekozen: *a Eere der vrouwen; zij doortstrengelen het leven met hemelsche rozen.*

— De Montenegrijnen hebben zich onlangs weder aan stroomoprijen op de Oostenrijksche grenzen schuldig gemaakt; ook hebben ongeveer twee duizend hunner een inval in het gebied van Herzegovina gedaan, een dorp uitgeplunderd en veel vee weggeroofd.

ENGLAND.

LONDEN, den 27. November. In de omstroken van New-Port en Cardiff was het, volgens de laatste berichten, weder ver van vuttig, en men had noodig geacht versterking van troepen naar laatstgenoemde plaats te zenden.

— De uitgebreide gevangenis te Monmouth is zoo opgevald met aangeklaagden wegens den jongsten Christiantien opstand, dat men genoodzaakt zijn zal diegenen welke nog dagelijkse gearresteerd worden naar elders te brengen.

De hoofden der Christianten laten geene pogingen onbepoofd om het Noorden van Engeland in opstand te brengen. Te Manchester en in de meeste steden van Yorkshire trachten zij het werkvolk op te ruijen, en hier en daar zijn geheime vergaderingen gehouden.

FRANKRIJK.

PARIS, den 27. November. Eene jonge vrouw, oud 16 jaren en eenige maanden, *Josephine Duthilleul* genaamd, is den 20 November voor het hof van assisen van Calvados verschenen, als beschuldigd tot 7 malen haren man te hebben willen vergiften. Het hof heeft haar tot 20 jaren opsluiting in 't correctie huis veroordeeld.

— De zeeprefect van Toulon heeft in laat gekregen om verscheidene ligte vaartuigen uit te zenden en aan de zijde van Livorno en Port Vendre te doen kruisen, ten einde een waken oog te houden op de van de Italiaansche kust komende schepen, en de pogingen die moeten gedaan worden tot ontvoering van den Hertog van *Bordeaux* in Frankrijk, te verhoeden. Dergelijke bevelen tegen eene ontvoering van den jongen Hertog zijn naar de autoriteiten van alle Fransche kustgedelen gezonden, terwijl men tevens verzekt, dat sedert eene maand meer dan 50 politie-agenten naar Italie zijn gezonden, om de gangen zoo van de Hertogin van *Berry* als van den Hertog van *Bordeaux* na te gaan.

— De Hertog van *Bordeaux* wordt eerstsdags te Florence verwacht.

— Op dit oogenblik bevindt zich ook een Amerikaansch eskader van vijf schepen in de Middellandsche Zee; hetzelfde zou in de haven van Mahon overwinteren.

— Den 25. decr., is de Hertog van *Orleans* van zijne reis naar Afrika op de Tuilerien wedergekeerd.

— De Admiraal *Baron Roussin*, terug geroepen ambassadeur bij de Verhevene Porte, is te Marseille aangekomen.

— Een der Duitsche dagbladen deelt den volgende karaktertrek van den tegenwoordigen Koning der Franschen mede. In *Desaun* leeft thans een oud man, die vroeger hofstuijer bij den Hertog van *Orleans* was, doch in zijne jeugd in hetzelfde vak eene ongeschikte betrekking te Versailles bekleedde en toenmaals vaak aan den jeugdigen *Lodovijk Philippe* eenig oofschoon, die hem gevreesd was, "zijn waarde noef" te noemen. De oude tuiner, die eenen kleinzoon heeft, welke voornemens is zich in Frankrijk in de tuinkunst te volmaken, heeft zich het aanzienlijke neefschap herinnerd, en zijnen kleinzoon eenen brief aan den Koning der Franschen medegegeven, in welken hij Z. M. verzocht, om zijnen kleinzoon bij den hofstuijer van Versailles aan te stellen, en te zorgen, dat hij zijn vak goed beoefene. De Koning heeft denouden tuiner (een eigenhandig antwoord in de Hoogduitsche taal gezonden; dat met de woorden "u waarde neef (*uier Pater*)" begint, en berigt hem in hetzelfde, dat hij zijnen kleinzoon meteen jaargeld van 2000 francs aan vrije woning heeft aangesteld, en in elk opzigt voor hem zorgen zal; de brief is getekend: "Uwe toegevoegen neef, *Louis Philippe*." De oude hofstuijer toont dit document aan elk, die hem bezoekt, doch geeft het geen oogenblik uit de handen, uit vrees, dat men het hem ontnemen zal.

— De nadering van het jaar 1840 heeft in het departement du Nord algemeen schrik verspreid. Het landvolk geloofte sijn

De Drukkerij van P. WEDIS DE SWART